

La Revista

de la Fundació Ramon Noguera

núm. 8/2021

C/Indústria, 22 17005 Girona
Tlf. 972 237 611 comunicacio@gruprn.cat
www.gruprn.cat

Índex

La Revista de la Fundació Ramon Noguera

Grup Fundació Ramon Noguera. Missió, visió i valors	2
Innovació. Projectes de Futur	3
L'equip Humà. Coneixent-nos	4
Entrevistem treballadors de diferents centres i serveis	4
Atenció a la Infància	8
L'Atenció telemàtica al CDIAP com a model pioner d'atenció precoç	8
Com va ser l'atenció dels diferents serveis del CDIAP durant el confinament	10
Atenció a persones adultes	12
Acompanyament emocional en temps de pandèmia	12
L'experiència d'una família durant el confinament	13
Confipla: la importància de la salut i l'activitat física durant el confinament	14
Llars-residència: com vam viure i com ens vam sentir durant el confinament?	16
"Mar de Sucre", espectacle inclusiu al Teatre Nacional de Catalunya	8
Emprenedoria per a l'Ocupació	20
Els treballadors del CET en primera persona	20
Formem i orientem les persones per a la recerca d'oportunitats laborals	24
Un cas d'èxit d'inserció a l'empresa ordinària	24
Empreses Socialment Responsables	26
Cuinats Jotri, la visió de l'empresa insertora	26
Teisa, empresa centenària compromesa amb el territori	26
Hipra, una col·laboració estreta i de llarga durada	27
Productes i serveis amb valor afegit	28
Col·labora amb la Fundació	31
Punt de vista d'una voluntària	31
Vols ser amic de la Fundació?	32

Edició: juliol del 2021. Aquesta revista s'ha elaborat des dels departaments de Recursos Humans i Comunicació del Grup Fundació Ramon Noguera amb la participació de treballadors, usuaris, famílies i col·laboradors.

Grup Fundació Ramon Noguera

Entitat Social

El Grup Fundació Ramon Noguera és una organització d'iniciativa social sense ànim de lucre que té com a finalitat la creació i gestió de serveis adreçats a persones amb discapacitat intel·lectual i a infants amb trastorns en el seu desenvolupament a la comarca del Gironès. Les entitats socials que formen el grup són la Fundació Ramon Noguera (que s'ocupa dels serveis transversals i patrimonials), la Fundació Montilivi (que s'ocupa de l'àrea de serveis d'atenció a les persones) i la Fundació Mas Xirgu (que gestiona els serveis de l'àrea d'emprenedoria per a l'ocupació).

Missió

Treballar per garantir els drets de les persones amb discapacitat intel·lectual i millorar la seva qualitat de vida, i la de les seves famílies, així com també la dels infants que presenten dificultats en el seu desenvolupament, per contribuir a la creació d'una societat més solidària i inclusiva.

Referent

Aspirem a consolidar-nos com una entitat social de referència, reconeguda tant a les comarques de Girona com al conjunt del país, per la nostra trajectòria històrica, la qualitat de la nostra feina i la força dels nostres valors.

Servei Integral

Volem oferir un servei integral basat en el model d'atenció centrada en la persona, des de la infància fins a la vellesa, i que gira entorn dels itineraris vitals de les persones i les famílies a les que atenem i donem suport.

Visió

Aliances

Treballem amb una visió relacional i col·laborativa, i desitgem construir xarxes i aliances estratègiques amb empreses, administracions públiques i altres entitats socials, per tal d'assolir un major impacte social.

Valors

Compromís

Emprenedoria

Cooperació

Confiança

Innovació

Innovació. Projectes de futur

La innovació a la Fundació Ramon Noguera és més que un valor; la nostra fita és que l'entitat esdevingui un referent en innovació social, tecnològica i mediambiental. Per això, és un dels àmbits estratègics de l'organització.

Marina Molina, responsable de projectes i adjunta a gerència

Des que la Fundació Ramon Noguera es va crear, fa més de 50 anys, ha estat pionera a l'hora de buscar solucions per millorar la qualitat de vida de les persones amb discapacitat intel·lectual.

En els darrers anys, a més a més, ha posat la innovació com un dels eixos estratègics de l'organització a curt i mig termini pensant que ens permet pensar diferent, identificar nous motors, fer coses noves o de maneres diferents, i trobar noves solucions que ajudin a millorar l'atenció a les persones que atenem i que ens permeti ser més competitius i eficients en la gestió dels nostres

“la innovació com un dels eixos estratègics de l'organització a curt i mig termini pensant que ens permet pensar diferent, identificar nous motors, fer coses noves o de maneres diferents, i trobar noves solucions que ajudin a millorar l'atenció a les persones que atenem”

recursos i les nostres activitats productives generadores d'ocupació per a persones amb discapacitat intel·lectual.

Tenint en compte tot això, l'anunci de l'arribada dels nous fons de la Unió Europea, els Next Generation, són una oportunitat excepcional i, probablement, irreplicable de finançar amb recursos europeus els projectes de transformació i innovació.

En aquest sentit, des del departament de projectes i innovació estem analitzant els projectes que tenim a l'organització i les diferents oportunitats que s'obren en torn als fons Next Generation, però també del nou programa marc de la Unió Europea amb vigència pels anys 2021-2027.

Per a una entitat social com nosaltres, accedir a aquests fons és tot un repte per la seva envergadura però, alhora, ho valorem com una oportunitat que, de ben segur, ens portarà aprenentatges i aliances interessants que fins i tot puguin anar més enllà en el futur. Treballarem per fer projectes transformadors i innovadors en el nostre territori amb la col·laboració d'altres agents que ens permetin sumar esforços.

Recentment ens han comunicat que un projecte anomenat LIFE RECYCLO en el qual participem amb l'empresa francesa Tree Water, amb l'ICRA (Institut Català de Recerca de l'Aigua) i altres Partners europeus ha estat aprovat. La nostra participació en aquest projecte es concreta en la instal·lació i seguiment d'una planta pilot per a la reutilització de l'aigua de la nostra bugaderia i, en aquest sentit, apostem una vegada més per la innovació i la sostenibilitat ambiental essent respectuosos amb el nostre entorn.

Els propers mesos i, fins i tot, anys hauré de continuar fent recerca de noves oportunitats i de noves col·laboracions amb actors molt diversos que en definitiva permetin millorar i innovar en totes les nostres actuacions, totes elles orientades a la missió de l'organització.

L'equip humà. Coneixent-nos!

A la Fundació Ramon Noguera som un equip humà de 400 persones. En aquesta secció ens apropem a algunes d'elles perquè ens expliquin qui són, quina és la seva experiència amb nosaltres i quines són les seves motivacions.

Entrevistem treballadors de diferents centres i serveis de FRN

Montse Marqués. Àrea d'Administració del CDIAP. Fa 20 anys que treballa a FRN.

Per què vas escollir treballar a la Fundació?

En aquell moment vivia a una altra ciutat, havia començat la meua recerca de feina a Girona i, justament al centre infantil, estaven buscant algú amb el meu perfil, i em van contractar.

Com van ser els teus inicis?

Els recordo amb molta alegria, era un moment de canvis, de nous projectes i moltes il·lusions. Fent una mirada al passat, m'adono que es feia tot de manera molt manual. En aquells moments vaig crear la primera base de dades del centre amb programari d'ofimàtica i, a partir d'aquí, vam començar a informatitzar gran part de la informació. Teníem només un ordinador i cada centre tenia uns horaris per a la connexió a internet.

Tot i que això ara sembla prehistòria i poc tecnològic, en aquell moment tenir un Windows i una connexió a internet era del tot punter. La Fundació sempre ha apostat fort per a la noves tecnologies, essent eines fonamentals que han ajudat al desenvolupament de l'empresa. Avui dia disposem de molts recursos que ens faciliten la feina, entre d'altres, un portal web amb gestió d'agendes, connexió a internet mitjançant fibra, programa per signatura digital

dels documents, centraleta de telèfon i, per descomptat, ordinadors a totes les aules i despatxos. Es pot dir que hem crescut junts, ens hem adaptat i evolucionat amb l'era digital.

Quin és el teu paper dins la fundació? Quina és la teua feina?

El meu paper a la Fundació és com d'un petit engranatge de la cadena però que ajuda al desenvolupament del projecte, seria com un peó del tauler d'escacs.

Principalment puc resumir la meua feina en dos grans blocs: per un costat l'atenció telefònica i, per l'altre, la gestió administrativa, tant del centre de Salt com del de Girona. Per citar alguna de les feines principals del meu dia a dia, inclou des de comunicar la informació del servei a les famílies quan truquen per primera vegada, fins a la gestió de les agendes de visites de les famílies amb els tècnics i l'equip directiu, la gestió i signatura de la documentació que es genera de l'atenció de les famílies i els registres i processos que es necessiten al llarg de l'any, propis del meu lloc de treball.

Si mires enrere, durant el teu recorregut a la fundació, et sents orgullosa de...

De les capacitats adquirides i de la feina feta. Quan vaig començar, l'equip tècnic estava format per 5 professionals, si no recordo malament, i jo era l'única secretària. S'estaven atenent pel voltant d'un centenar

d'infants. El 2020 se'n van atendre més de 1100 i, per tant, la meua feina ha augmentat igual que el creixement de l'empresa, de forma exponencial, tot i que he de dir que ara comparteixo la feina amb dos companyes més. L'atenció als infants ha crescut així com l'equip del servei que, a l'actualitat, som una vintena. Pel que fa a l'empresa, em fa sentir orgullosa formar part d'un estil de vida i d'una empresa que vetlla per les persones més vulnerables, així com tot el que ha aconseguit. Als meus inicis, no existien molts dels centres i projectes que caracteritzen avui dia la Fundació, com el rentat de cotxes, la bugaderia, els aliments Onyar, o, la residència de Fontajau per nomenar-ne alguns. La Fundació com a empresa ha crescut a tots nivells en aquests anys, ha fet molt per la societat i per al territori.

Alguna anècdota o situació laboral divertida que vulguis compartir...

Podria explicar-ne moltes, però explicaré una més personal. L'estiu de 2015, la Fundació va celebrar el seu

50è aniversari. Aquell dia, jo tenia un tema personal, no vaig passar per casa i no vaig revisar la invitació i em vaig presentar vestida de negre de dalt a baix, però s'havia demanat que anéssim vestits amb una peça de roba blanca! Per sort, no vaig ser l'única, i vaig poder riure de la situació.

Aquesta festa va ser un moment molt emotiu i entranyable; ho recordo com un dia molt bonic, de molta connexió entre nosaltres i l'empresa.

Quin consell donaries a algú que comença a treballar a la Fundació?

Li diria que tingui la ment oberta al canvi. La Fundació està en constant evolució i li serà necessari per a poder créixer i desenvolupar-se de manera conjunta.

Tres paraules clau que, per a tu, defineixen el projecte de la fundació.

Solidari, innovador i empenedor.

Judit Costa. Àrea d'Administració i Finances de Serveis Transversals. Fa 27 anys que treballa a FRN.

Per què vas escollir treballar a la Fundació?

En aquells moments treballava en una empresa de serveis fent tasques administratives i, a través d'una companya, em va fer saber que a l'Associació Angelus, actualment la Fundació Ramon Noguera, buscaven una persona. I sense pensar-m'ho m'hi vaig presentar. I la veritat és que vaig fer un bon canvi!

Com van ser els teus inicis?

Els meus inicis van ser a l'avinguda Montilivi. En aquells moments és on estava el departament d'administració, on compartíem espai amb el Taller Ocupacional (amb els monitors i els usuaris). Per a mi era un món nou, va ser molt gratificant.

Quin és el teu paper dins la fundació? Quina és la teua feina?

El meu paper a nivell laboral és formar part d'aquest Gran Projecte Fundació Ramon Noguera, on em sento molt a gust fent el què faig.

Estic al departament d'administració fent tasques administratives entre d'altres.

Haig de dir que faig una mica de tot però sempre amb moltes ganes. Em considero una persona que, si puc ajudar i col.laborar, ho faig encantadíssima.

Si mires enrere, durant el teu recorregut a la fundació, et sents orgullosa de...

De tota la formació que he rebut i segueixo rebent durant el meu trajecte. I de la meua implicació amb la feina i amb

la fundació, de la qual espero seguir formant part molts anys més.

Alguna anècdota o situació laboral divertida que vulguis compartir...

Anècdotes n'he viscut unes quantes; potser la més recent és el Lipdub per celebrar els 50 anys de la Fundació però per mi l'anècdota més destacada és portar 27 anys a la mateixa empresa.

Quin consell donaries a algú que comença a treballar a la Fundació?

Que treballi amb il·lusió i formi un gran equip amb el seu departament.

Tres paraules clau que, per a tu, defineixen el projecte de la fundació.

Creixement, innovació i compromís.

Entrevistem treballadors de diferents centres i serveis de FRN

Yolanda Angelats. Atenció directa al servei d'Acolliment Residencial (Residències). Fa 27 anys que treballa a FRN

Per què vas escollir treballar a la Fundació?

Per què la Fundació? jo era una adolescent amb moltes inquietuds, i els estius eren massa llargs sense fer res! Vaig anar a una trobada de voluntaris i, allà, un amic em va parlar de la Fundació i de l'àmbit de les persones amb discapacitat intel·lectual. I així vaig començar: donant suport a les excursions que es feien, acompanyant a les colònies... i quan vaig fer els 18 anys, em van contractar (paral·lelament estava a la universitat, estudiant 1r curs d'Educació Social).

Com van ser els teus inicis?

En tinc molt bon record! En aquell temps, la Fundació era un centre molt més petit, i els educadors vam fer una bonica amistat més enllà de la feina (que encara mantinc amb alguns) i aquesta unió nostra es reflectia clarament en l'atenció als usuaris. Tot i que no us enganyaré, el meu primer dia no va ser fàcil! Et sents perduda, en un entorn desconegut... Però tothom té un primer dia i... després de tant temps, em sento orgullosa del meu recorregut professional.

Quin és el teu paper dins la fundació? Quina és la teva feina?

Em considero un petit granet de sorra que, treballant en equip, intento fer un bon acompanyament als nois i noies de la residència i a les seves respectives famílies.

Definiria la meva feina com un suport, intentant simplement ser eficient i respectuosa amb l'objectiu de garantir el seu benestar físic i emocional.

Si mires enrere, durant el teu recorregut a la fundació, et sents orgullosa de...

La meva constància, responsabilitat i sobretot, de no tirar mai la tovallola, tot i alguns moments complicats que he viscut.

Alguna anècdota o situació laboral divertida que vulguis compartir...

Ui... com podreu imaginar, amb tants anys, n'han passat moltes d'històries! Divertida? Colònies a Vilert (una casa rural): un usuari obsessionat amb la rentadora. Vam haver de desconnectar-la i tapar-la amb una manta perquè no marxava de la "bugaderia". Al cap d'una estona, el vam trobar de nou allà, ja l'havia destapat, l'havia connectat de nou i estava rentant la manta!

I compartir-ne una d'emotiva a nivell personal, que fou la de gaudir d'un casament d'una parella d'usuaris, als quals aprecio moltíssim i que em van permetre compartir el seu gran dia. Fou especial per tot el què representava (i representa) a nivell de drets i igualtats.

Quin consell donaries a algú que comença a treballar a la Fundació?

Que gaudeixi de l'oportunitat amb professionalitat i compromís, que utilitzi molt el sentit comú i, sobretot, que escolti a les persones que atenem, ja que tenen molt que ensenyar-nos.

Tres paraules clau que, per a tu, defineixen el projecte de la fundació.

Treballar dia a dia per assolir una millor qualitat de vida, una major inclusió social, i assegurar els drets a les persones amb discapacitat intel·lectual i les seves famílies.

Laura Villega. Atenció directa al servei d'Acolliment Residencial (Llars-residència). Fa 27 anys que treballa a FRN

Per què vas escollir treballar a la Fundació?

De fet, vaig començar el mes de juny del 1994 fent voluntariat al Centre Ocupacional Montilivi. Jo estava estudiant per a auxiliar de clínica i, per casualitat, vaig sentir que es podia fer voluntariat i vaig anar-hi. El voluntariat va durar poc perquè de seguida em van dir per treballar i vaig anar a la Residència de Sarrià a treballar en el torn de nit.

Com van ser els teus inicis?

Vaig començar a fer nits a Sarrià i, a l'octubre, vaig anar a treballar a la única llar-residència que en aquell moment hi havia a la Fundació. Era la llar del carrer Lluís Pericot, que nosaltres, col·loquialment, anomenem "pis 1". Vaig començar fent el torn de tarda-nit de caps de setmana. També, durant un parell d'anys, vaig portar el programa de Suport a la Llar. I, durant uns mesos, vaig treballar al Centre ocupacional, però vaig retornar a pisos que és el que m'agrada més.

Quin és el teu paper dins la fundació? Quina és la teva feina?

Gairebé sempre, com he dit, he treballat de monitora en el torn de nit que és el que m'encaixa més.

Quan arribo, encara hi ha algun usuari que està despert iestic una estona amb ells. Els agrada fer tertúlia i explicar-me coses. Es crea un espai d'intimitat que, durant el dia, és més difícil que succeeixi. També aprofiten per fer-me demandes i m'esperen per segons quines feines com ara cosir roba. Un cop són tots al llit faig les meves tasques i, al matí, a partir de 6:45h ja es comencen a llevar tots: esmorzen, es renten les dents, es dutxen, es vesteixen, etc.

A les 8:30h han d'estar tots a baix perquè passa el bus per anar al Centre ocupacional. Aquest últim any, amb la pandèmia, s'han quedat al pis i no han anat al taller però, tot i així, han tingut una rutina i han seguit fent el mateix

horari, fins i tot els dissabtes i diumenges, que s'han acostumat a llevar-se a la mateixa hora.

M'agrada el tracte amb les persones amb discapacitat, estar en contacte amb ells i també el treball en equip amb la resta de professionals. Entre tots els diferents torns fem que la llar funcioni, consensem les decisions i les maneres de treballar del dia a dia.

Si mires enrere, durant el teu recorregut a la fundació, et sents orgullosa de...

Estic molt contenta, sinó ja no hi seria.

Alguna anècdota o situació laboral divertida que vulguis compartir...

En tinc moltes però recordo especialment un dia que un usuari es va presentar al pis amb una cresta al cap de colors, i anava ben content i orgullós. Al final va voler que li talléssim i li vaig fer jo.

Quin consell donaries a algú que comença a treballar a la Fundació?

Doncs que ha de tenir més vocació que res més. T'ha d'agradar la feina perquè sinó és impossible fer-ho bé. Quan treballes amb persones ha de ser així.

Tres paraules clau que, per a tu, defineixen el projecte de la fundació.

Benestar, independència, inclusió.

Atenció a la Infància

Des de l'àrea d'atenció a la Infància, acompanyem els infants per afavorir el desenvolupament de les seves capacitats.

En el Centre de Desenvolupament Infantil i Atenció Precoç (CDIAP) acollim l'infant i la seva família per donar-li atenció en funció de les seves necessitats. Aquest servei s'ofereix a infants d'entre 0 i 6 anys amb l'objectiu de prevenir, detectar i atendre de forma precoç els trastorns o possibles trastorns del desenvolupament infantil.

Per altra banda, també oferim un servei d'atenció especialitzada adreçat a infants amb altes discapacitats dins de l'entorn inclusiu d'una aula en una escola bressol ordinària.

L'atenció telemàtica al CDIAP com a model pioner d'atenció precoç

Olga Casas,
directora tècnica
de l'àrea d'infants

El 13 de març del 2020 és una data que quedarà emmagatzemada per sempre a la nostra memòria. El Govern de Catalunya va fer pública la RESOLUCIÓ SLT/737/2020, moment del tancament dels centres i serveis de la Xarxa de Serveis Socials d'Atenció Pública com són el Centres de Desenvolupament Infantil i Atenció Precoç (CDIAP) en motiu de la pandèmia per la COVID-19.

De forma sobtada i inesperada, vam haver de baixar les persianes del CDIAP, fet que mai havia passat, modificar la nostra pràctica professional, transformant-la en activitat no presencial, des del convenciment que l'atenció precoç

era un servei essencial i necessari per als infants i les seves famílies, tot tractant d'adaptar-lo a una realitat diferent què, de ben segur, ja no serà efímera.

Al principi, vam creure que el tancament i el confinament seria per 15 dies i vam pensar que ràpidament passarien i que els destinàriem a fer tot allò que el nostre dia a dia no ens permet fer. Però la situació anava cada dia a pitjor i es va començar a parlar de mesos i de desconeixement de la data de retorn.

La resiliència mostrada pels serveis i els mateixos professionals va ser crucial, ràpidament ens vam organitzar, entenent que, malgrat ens veiem obligats a tancar el servei, la nostra funció seguia i encara amb més necessitat, ja que havíem de donar cobertura no presencial als infants i a les seves famílies, que necessitaven sentir-se acompanyades en el desenvolupament psicomotor i emocional dels seus infants i d'ells mateixos.

D'aquesta manera, malgrat les limitacions derivades de la pandèmia, el CDIAP del Gironès va continuar donant atenció als infants i a les seves famílies de forma no presencial i mitjançant eines diverses que s'han anat habilitant en funció de les circumstàncies i necessitats: telèfon, videotrucades, missatgeria electrònica... Mitjans que s'han utilitzat i s'utilitzen per a poder dur a terme les sessions per aconseguir, en cada cas, la imprescindible comunicació per seguir amb l'atenció terapèutica.

Per descomptat que en aquells moments tan incerts i preocupants, nosaltres érem uns privilegiats de poder executar el nostre treball des de les nostres respectives cases, sobretot si ens comparàvem amb els professionals que havien de sortir de casa i entrar en establiments sense disposar encara, en aquell moment, de mesures ni d'informació, i corrent el risc d'infecció i contagi, però també cal deixar clar que no resultava fàcil el treball des de les pròpies llars, sobretot a l'inici, ni tampoc conviure amb la gestió emocional que se'n derivava i la conciliació de la situació laboral i familiar.

Certament, ens vam REINVENTAR! Vam fer del nostre dia a dia presencial un dia a dia virtual. Treballant per a poder donar una atenció amb la màxima qualitat, des de les nostres llars, entrant als domicilis de les famílies, cosa impensable en els pitjors escenaris possibles fins a aquell moment. En pocs dies, ens vam convertir en autèntics experts de les noves tecnologies, dominant el món de les aplicacions i adquirint un nou lèxic digital del tot desconegut fins al moment: zoom, enllaç, invitació virtual, sala d'espera virtual, conviure amb els talls de connexió, amb la congelació de la imatge, amb els micròfons silenciats o les càmeres apagades o amb el "no sé com connectar-me", i les repetides i constants preguntes sobretot en els inicis: "em sents?", "em veus?"...

Durant tot el confinament, totes les disciplines de l'atenció precoç s'han mantingut actives i les professionals del CDIAP han buscat i assolit el repte d'implementar,

en cada cas, les millors estratègies de comunicació i interacció amb les famílies. L'atenció, majoritàriament va passar a donar-se per videotrucada o teleintervenció, de forma regular i massiva. Ha suposat una novetat per a tots, vençudes les recances inicials, originades pel desconeixement i per manca d'habilitats tecnològiques, què hem anant esmenant. El cert és que hem descobert en la teleintervenció possibilitats que no havíem imaginat.

“la valoració és molt favorable i l'èxit de tot plegat es va deure a la suma de diferents variables, entre elles, l'interès que hi van posar les terapeutes en tirar endavant l'atenció i voler assolir el repte d'implementar, en cada cas, les millors estratègies de comunicació i interacció amb les famílies”

Quan una sessió es porta a terme de forma remota, els familiars esdevenen els màxims i exclusius facilitadors per a intervenir directament amb els infants. Les famílies poden aprendre noves habilitats durant les sessions, en les que els professionals els animen a practicar noves estratègies que generin oportunitats d'aprenentatge per afavorir el desenvolupament òptim dels infants. Les sessions de teleintervenció són un recurs útil per a reduir el temps invertit per les famílies en els desplaçaments, així com per evitar cancel·lacions ocasionades per les dificultats en l'accés al servei.

Durant les sessions, era recomanable que les famílies i les terapeutes tinguessin en compte crear un ambient òptim d'escolta directa, limitant al màxim possibles estímuls distractors. També calia tenir molt present la gestió del temps i la selecció dels materials i les estratègies per a dur a terme la teleintervenció.

Un fet positiu a destacar va ser que, el fet de connectar-nos amb les famílies, malgrat era a través d'una pantalla, va crear un vincle fort amb elles. La situació del moment

feia que les famílies se sentissin acompanyades, interessades i l'agraïment era gran i valorat, cosa que augmentava el vincle terapèutic malgrat la distància física que ens separava. Veure els espais vitals naturals on es desenvolupaven els infants ajudava a conèixer millor l'infant malgrat la distància, i a empatitzar amb la família. Tots ens sentíem propers.

Però no tot era positiu i fàcil, la bretxa digital hi era present i podia ser deguda a un dèficit d'equipament, d'espai adient, de manca d'habilitats o, malauradament, a dificultats socials i econòmiques per accedir-hi. Les famílies amb menys recursos no tenien les mateixes facilitats i aquest va ser un dels aspectes més negatius.

Tanmateix, la valoració és molt favorable i l'èxit de tot plegat es va deure a la suma de diferents variables: l'interès que hi van posar les terapeutes en tirar endavant l'atenció i voler assolir el repte d'implementar, en cada cas, les millors estratègies de comunicació i interacció amb les famílies, l'acompanyament i el suport donat des de la Unitat Catalana en Atenció Precoç, la disponibilitat de les famílies en participar en quelcom nou i desconegut (sense elles res no hagués estat possible), i el model teòric del què ja partíem en el nostre servei, el model centrat en la família. Aquest model parteix d'una intervenció basada en les rutines, oferint i buscant les oportunitats d'aprenentatge en l'entorn natural del dia a dia amb els seus infants i empoderant les famílies.

En el moment actual i fent una mirada retrospectiva a un any enrere, podem dir que ha estat un camí llarg i dur, no ha estat fàcil, però ens n'hem en sortit. Encara queda camí, però ja amb una mirada més optimista i positiva i amb el bagatge de tot l'aprenentatge i les vivències que ens ha suposat la pandèmia.

El nostre CDIAP, mica en mica, va recuperant la seva essència malgrat persisteixen algunes mesures i limitacions. Encara no podem atendre a la totalitat dels infants atesos, però ens hem adaptat treballant amb unes mesures impensables fa més d'un any, amb una adequació de l'espai físic totalment diferent a l'època pre-pandèmia, amb uns infants que en arribar s'esperen per a la presa de temperatura i es posen el gel a les mans. Moltes de les coses han vingut per quedar-se, d'altres seran modificades i, d'altres, esperem que el més aviat possible, formaran part d'un passat.

Com va ser l'atenció dels diferents serveis del CDIAP durant el confinament?

Servei d'Assessorament i Orientació Familiar

Des del Servei d'Assessorament i Orientació familiar, es realitza atenció a les famílies. Es treballen bàsicament els aspectes de criança, hàbits i modificació de la conducta. Res podia fer pensar que aquestes sessions podrien arribar a ser telemàtiques i que persistissin en l'actualitat.

Els avantatges més grans són que les videotrucades afavoreixen l'assistència de les famílies a les sessions concertades, els facilita l'organització i la conciliació i el no desplaçar-se els permet guanyar temps. Durant el confinament ens vam trobar que el treball dels hàbits d'autonomia per a moltes famílies el fet de disposar de més temps i, sobretot, de poder observar millor els seus infants va facilitar-ne l'aprenentatge d'aquests.

A l'inici era més costós l'enrenou en les connexions però, en aquests moments, les famílies estan molt adaptades i demanen que es mantingui de forma telemàtica. Com que s'aporta assessorament i estratègies, les sessions des d'aquest servei seran, possiblement, les que més perdurin en el temps.

Curiosament, malgrat la distància i la separació, i passar a atendre a través d'una pantalla, aquest mitjà d'intervenció ha facilitat l'apropament. Les famílies se senten més properes emocionalment.

També vam introduir, ja des del confinament, els grups de pares online. La tecnologia ofereix la possibilitat de realitzar sessions grupals de forma remota proporcionant amb aquesta modalitat una important font de suports. Aquestes sessions normalment es fan els divendres a la tarda i, val a dir que, el fet de fer-ho online ha portat, tal com dèiem abans, ha augmentar l'assistència a les sessions i poden participar més els dos pares.

(O. Casas, P. Ortiz i S. Vendrell.

Servei de Logopèdia

Les logopedes del CDIAP són les terapeutes que aborden el desenvolupament del llenguatge i la parla i les seves alteracions.

Arrel del confinament domiciliari vam implementar el sistema de videotrucades que encara seguim utilitzant com a eina de comunicació i treball amb les famílies. Això ha implicat un enfoc digital dels recursos i materials logopèdics i ens ha permès entrar a les cases i conèixer més la realitat de les famílies. D'entrada, es van mostrar més receptives pel sol fet de ser a casa seva.

L'eficàcia d'aquest tipus de treball ha sigut variable en cada cas. Uns infants han estat més receptius que d'altres. Durant el confinament domiciliari, les famílies estaven molt agraïdes de poder continuar l'atenció, però quan hem tornat a les sessions presencials, hem sentit que havíem de "convèncer" més els pares i mares per mantenir algunes de les sessions telemàtiques.

Pel que fa a la nostra feina, hem hagut de reflexionar i cercar nous recursos que ens permetessin treballar de manera individualitzada i engrescadora pels infants. El fet de no compartir espai físic ha facilitat algunes tasques com realitzar exercicis de parla sense mascareta.

Les videotrucades les veiem com un sistema útil com a eina de comunicació amb altres professionals externs, i desitgem que aquest es pugui mantenir d'ara en endavant ja que facilita molt la logística i el temps.

Estem satisfetes d'haver pogut donar resposta a les famílies durant aquest període excepcional de pandèmia, però donat que la nostra feina requereix del contacte amb les persones, agraïm poder-los atendre presencialment.

(C. Batallé i A. Rodón)

Servei Psicopedagògic

Des d'aquest servei, oferim una atenció global centrada amb l'estimulació de les diferents àrees del desenvolupament. La vivència que tenim dels primers moments és d'incertesa, ja que s'iniciava una nova etapa de teletreball. Durant el confinament, les famílies es van mostrar agraïdes de comptar amb l'acompanyament dels professionals. Els vam oferir assessorament i orientació per a la gestió emocional, personal i familiar. Es van facilitar moltes estratègies per abordar les necessitats dels seus fills potenciant l'entorn natural com a context d'intervenció. Les estratègies que vam utilitzar van ser, principalment, el modelatge, utilitzant joguines o objectes reals per mostrar a la família com posar-ho en pràctica.

Quan es tractava d'infants que podien participar en la videotrucada, podíem fer diferents activitats aprofitant el què tenien a casa; també se'ls va facilitar materials: des d'activitats penjades a la xarxa, imatges preparades per l'equip o gravacions que havien pogut fer en diferents moments del dia a dia i que ens ajudaven a entendre millor la situació.

Van ser moments molt durs per a tothom, va suposar un gran esforç, tant per als professionals, com per a les famílies i els infants, per adaptar-se a la nova normalitat. És per això que volem agrair la participació i implicació de les famílies i reconèixer el paper tan important que tenen en el desenvolupament dels seus fills.

(I. Battle, E. Ferrer, M. Gibert, C. González, M. Quiñones, S. Mas, M. Ruiz, S. Vendrell, i G. Vilaplana)

Servei de Fisioteràpia

Aquest servei se centra en afavorir el bon desenvolupament motriu de l'infant. Durant el confinament domiciliari, ens vam adaptar tant com vam poder a les necessitats de les famílies i restàvem disponibles per tal que ens poguessin contactar. Les famílies sabien que els seguïem donant suport. A través de les videotrucades, podien posar en pràctica el treball basat en rutines a l'entorn natural de l'infant.

Com a fisioterapeutes, es va passar de fer un treball més físic amb l'infant a fer una atenció més comunicativa, informativa i enginyosa. Com a recursos materials, ens va ser de molta ajuda utilitzar ninots que servien de model per a mostrar els exercicis que els proposàvem fer.

Tot i així, el contacte presencial i directe amb els nens i les famílies té l'avantatge de poder copsar millor el llenguatge no verbal i poder aplicar directament tècniques de tractament específiques que costen d'explicar als pares quan les sessions no són presencials.

En el moment actual encara no estem atenent al 100% de forma presencial i, algunes vegades, les famílies segueixen demanant fer videotrucades, per a millor conciliació de la vida laboral i familiar.

(S. Garcia, A. Girbent, A.R. Jiménez, i I. Sanmartí)

Servei de Treball Social

Des d'aquest servei es dona acollida a les famílies que sol·liciten una demanda. Durant el confinament, es van seguir rebent derivacions dels diferents serveis externs i, la treballadora social, es posava en contacte telefònicament amb les famílies i els oferia la possibilitat de realitzar la visita telemàtica.

Es va modificar el procediment existent i es va adaptar, facilitant que en aquesta sessió es pogués fer l'acollida i iniciar-se el procés diagnòstic. També es va haver

de buscar una manera administrativa per a procedir al consentiment dels documents oficials. Durant el confinament, les famílies havien de contestar al correu electrònic, mostrant el seu consentiment, que prèviament enviàvem des del CDIAP.

La valoració va ser positiva, les famílies es mostraven agraïdes de poder fer aquest primer contacte on, des del primer moment, ja s'oferien estratègies de treball.

(P. Ortiz)

Atenció a persones adultes

En tots els nostres serveis d'atenció a persones adultes amb discapacitat intel·lectual, treballem per fer realitat els somnis i desitjos de cada persona. Fem èmfasi en els objectius de vida de la persona i en les seves necessitats de suport, focalitzant les seves fortaleses, habilitats i preferències.

Oferim serveis d'atenció diürna en centres de dia, com el servei de teràpia ocupacional i el servei d'atenció especialitzada, on les persones reben acompanyament i suport

per reforçar les seves habilitats i capacitats, fomentant un paper actiu i vinculat amb la comunitat.

També oferim serveis d'acolliment residencial, basats en nuclis, que poden ser residències o llars-residència, on es proporcionen diferents intensitats de suport atenent les necessitats individuals de cada persona, amb l'objectiu d'oferir-los un entorn el més semblant possible a una llar familiar i de promoure la vida independent.

Acompanyament emocional en temps de pandèmia

Yolanda García i Carme Sabatés, Àrea Psicològica de la Fundació

Pandèmia, coronavirus, confinament, aïllament... són paraules que s'han incorporat al nostre vocabulari diari des de fa més d'un any.

És ben cert que ha estat un any complicat per a tothom, uns mesos on les nostres rutines diàries han quedat modificades i, en alguns casos, trencades, un canvi significatiu en la manera de viure i en la manera de relacionar-nos amb la gent que ens envolta, disminuint la interacció social, tan pròpia de la nostra cultura.

Tot això ha posat de manifest la necessitat de fer un bon acompanyament emocional a les persones que atenem als nostres centres. Quan parlem d'acompanyament emocional, cal tenir present les emocions bàsiques: tristesa, alegria, por, ràbia i amor / tendresa. Totes elles són necessàries i no podem classificar-les en positives i negatives. Podríem parlar de les sensacions agradables o desagradables que poden generar en nosaltres i en el nostre entorn. Per això, és important reconèixer i posar nom a les emocions, saber què ens està passant i com podem actuar.

Amb el compromís de vetllar pel benestar general de les persones amb discapacitat intel·lectual que atenem, des de l'àrea psicològica es va donar suport en cada etapa de la pandèmia.

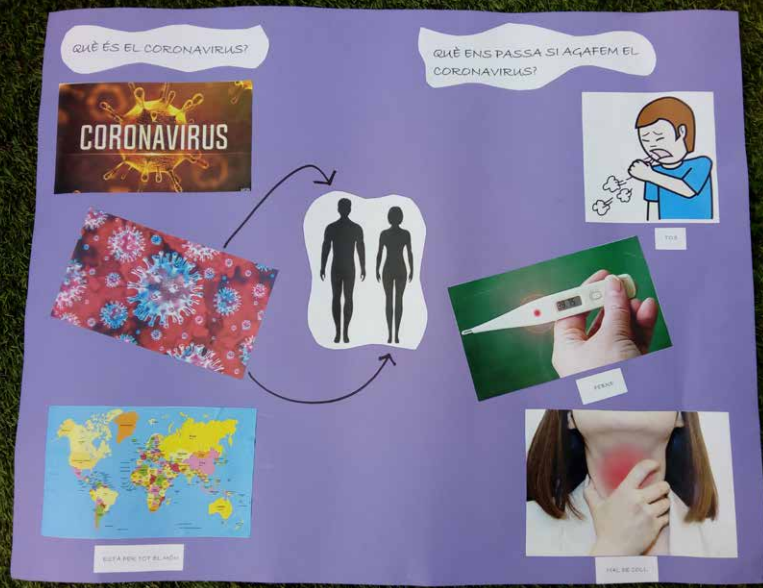
A l'inici, hi va haver un excés d'informació de la situació. Això generava preocupació, angoixa i incertesa per a tothom. Es van tancar els centres de dia i els usuaris que estaven atesos al servei d'acolliment residencial (llars i residències) van quedar estrictament confinats als centres. En aquest moment, va ser bàsic poder explicar la situació, què era el coronavirus i les mesures de prevenció.

El tancament sobtat dels centres de dia així com l'aturada de totes les activitats a la comunitat, va comportar un canvi organitzatiu dels itineraris que es realitzaven. Això va implicar buscar noves activitats d'ocupació que poguessin desenvolupar els usuaris dins de les llars i a les residències, amb l'objectiu de mantenir el seu benestar mitjançant l'ocupació i les noves rutines diàries. D'altra banda, aquelles persones que estaven a casa van tenir l'oportunitat de desenvolupar activitats proposades per diferents professionals del centre per tal de mantenir les habilitats. El desenvolupament de les noves rutines de manera ordenada, pautada i metòdica, els ajudava a mantenir un equilibri bàsic per al seu benestar emocional.

Es va oferir un suport diari de les necessitats de cadascú per ajudar-los a saber gestionar d'una manera adaptativa les diferents emocions, canvis d'humor, conflictes a les unitats de convivència i, en definitiva, la manera de viure diferent que se'ls hi presentava.

Aquesta situació ens va permetre utilitzar noves maneres de comunicació. Les trucades telefòniques entre familiars i persones usuàries es van poder ampliar amb videotrucades, convertint-se en un mitjà molt útil i funcional que permetia apropar-los a les persones

Materials preparats per explicar què és el Covid19

estimades. La realització de vídeos familiars per als usuaris, així com també l'enviament de fotografies i vídeos de les persones usuàries cap a les famílies explicant el seu dia a dia, transmetia un missatge tranquil·litzador. Es facilitava que les persones amb discapacitat intel·lectual de diferents unitats de convivència poguessin fer videotrucades a companys d'altres centres, per tal d'ajudar-los a mantenir els vincles i poder gaudir de moments agradables amb els seus companys de manera virtual. Les reunions online i les videotrucades també es van instaurar com un mitjà de treball per als professionals.

L'any 2020 ha estat un gran repte personal i professional ple d'aprenentatges per a tot l'equip. Tots els professionals que donem suport cada dia a les persones amb discapacitat intel·lectual hem sigut capaços d'adaptar-nos a una situació adversa amb un resultat positiu, i això ha estat possible gràcies a la resiliència de les persones usuàries dels nostres serveis.

L'experiència d'una família durant el confinament

La Mar Bosch, germana de la Geraldina ("Din"), usuària de la Residència Fontajau, ens explica com han viscut el confinament mentre la seva germana estava a la fundació

Cada família és un món particular amb les seves complexitats. En el nostre cas, va ser una època especialment complicada i dura, ja que dies abans que es declarés oficialment la pandèmia, el desgavell ja s'havia instal·lat a casa. Sabeu allò de "plou sobre mullat?" Doncs la dita es queda curta.

A mitjans de febrer van ingressar la nostra mare a l'hospital, d'on en va sortir amb un estat de salut molt fràgil, que va suposar pujar un esglaó (o dos o tres!) el nivell de complexitat del nostre món particular. La recordem debatent entre la vida i la mort a la planta 8 del Trueta, mentre anaven entrant pacients afectats per la Covid... I recordem que dèiem "sort que la Din -la nostra germana- no ho ha hagut de viure, això. Què haguéssim fet, com ens n'hauríem sortit amb ella a casa, què li hauríem explicat, qui n'hauria tingut cura?" Així que, malgrat la dissort del moment greu, estàvem tranquils perquè sabíem que ella almenys estava protegida d'aquell terratrèmol que sacsejava la nostra família i que nosaltres, els germans, podíem dedicar totes les nostres energies a treure la mare d'aquell moment delicat.

Amb l'arribada de la crisi sanitària, vivíem en segon pla el què passava al món exterior perquè ens vam centrar en les necessitats urgents que teníem portes endins. A l'escala de la percepció, era com viure una fi del món (el món de la mare com a pal de paller) dins d'una altra fi del món (el món i la societat tal i com els coneixíem). Una doble fi del món. Hem estat uns mesos dins d'una pel·lícula de ciència-ficció de mal gust i ens alegrem que la nostra germana no hagi estat una protagonista més del repartiment, com ho hauria estat normalment.

Segueix>

.....> Ve de la pàgina anterior

La nostra família, i suposem que com a tantes que tenen els seus fills o germans a la residència, va experimentar sentiments moltes vegades contradictoris: ens sentíem alleujats perquè sabíem que els nostres familiars estaven bé i ben cuidats dins el recer de la residència, però alhora sentíem una profunda tristesa de no poder-los mirar als ulls i prendre'ls de les mans per dir-los allò tan tòpic i tan necessari que teníem escrit a tots els balcons: "tot anirà bé". Tot anirà bé perquè estem junts encara que no ens puguem veure i pensem en tu cada dia, cada minut, estimada, i no t'hem deixat enrere. Mira la pantalla, estem aquí, t'enviem un petó". I tots fèiem esforços per somriure més, perquè li arribés més l'amor a través de l'alegria dels gestos i esgarips que solíem escenificar plegats –som una mica teatreros, ella també-. Però sobretot li rèiem i cantàvem a través de les pantalles per no transmetre por, l'altra gran plaga que s'ha hagut de gestionar, la de la por que s'escampa i s'instal·la endins. Ho vam capejar com vam poder i la Din sempre va estar receptiva i vivaç des de l'altra banda! Veure-la tan bé ens donava forces. De fet, sempre ho ha fet... La seva tranquil·litat és el nostre esperó vital.

Estem contents amb la tasca que la Fundació ha fet durant tota aquesta etapa, pensant en tot moment en el benestar físic però també emocional de la nostra germana Din. Entenem la immensa complexitat de gestionar un moment tan dantesc com el que ens ha tocat viure i per això apreciem la manera com s'ha portat tot plegat. Poder parlar amb ella a través de la tauleta, sempre amb l'amorosa educadora al costat, fent de pont humà i tecnològic de la nostra comunicació; Més endavant, podent-la veure en persona (que llarg que es va fer!) i facilitant-nos tant les coses... I, actualment, podent fer alguna sortida amb ella i fer realitat les nostres promeses d'aquests mesos: Ens sentíem créixer el nas, cada vegada que li dèiem "ja falta poc, aviat podrem sortir" quan, en realitat, no ho sabíem.

Així que, per tenir cura de la nostra germana durant aquest malson, per haver sabut mantenir l'estabilitat i l'ambient edificant que totes les persones necessiten dins una llar, per haver-la acompanyat i estimulat a créixer encara més i no donar-vos per vençudes, us donem les gràcies de tot cor.

ConfiPla: la importància de la salut i l'activitat física durant el confinament

Cesc Massó, Àrea de Salut i Activitat Física

El projecte **ConfiPla** és una iniciativa que va sorgir durant el confinament de l'any 2020 per la Covid19. Des de l'àrea d'activitat física teníem molt clar que les persones usuàries dels nostres serveis havien de seguir fent exercici físic durant el confinament, potser encara més que mai, i per això es va desenvolupar aquest projecte.

Quan parlem de ConfiPla fem referència a tres nivells d'actuació:

• Activitat física presencial amb les persones usuàries de les residències

A les residències de Sarrià i Fontajau es va seguir fent activitat física gairebé com sempre ja que, malgrat no poder sortir dels centres, els espais dels quals disposem són òptims i això ens va permetre seguir amb el programa habitual.

• Càpsules d'activitat física

Vam gravar unes càpsules d'activitat física en format de vídeo, amb les quals, mitjançant la música, desglossàvem cada cançó i hi implementàvem exercici planificat i programat, adaptat a les persones usuàries. Cada cançó estava pensada per treballar aspectes de l'exercici que portàvem treballant prèviament al confinament, d'aquesta manera els usuaris podien treballar quelcom que ja tenien integrat.

Aquest treball va quedar registrat i utilitzable a través de la plataforma audiovisual youtube, d'aquesta manera vam crear un recurs que els usuaris i famílies tenien a

la seva disposició sempre que ho volguessin i/o necessitessin.

• Activitat física on line amb els usuaris de les llars

Amb l'activitat física a les llars és on ens vam haver de reinventar perquè els usuaris estaven confinats i era impossible fer-ho de manera presencial.

Gràcies a les noves tecnologies i una mica d'imaginació i esforç vam organitzar tota l'activitat física dels usuaris de les llars telemàticament.

Vam fer una programació setmanal on, grups de cinc persones de diferents llars i amb nivells el més homogenis possible, es connectaven i realitzaven la sessió online. Cada llar tenia penjada la programació i cadascú es connectava a l'hora que se li assignava.

El contingut de cada sessió es composava d'escalfament d'inici, una part principal i una tornada a la calma. La intensitat i el volum s'adaptava segons el nivell dels usuaris.

Aquests tres nivells d'intervenció ens han permès seguir mantenint durant el confinament un bon nivell d'activitat física on, més que mai, l'exercici ha estat un recurs bàsic

per a reforçar el nostre sistema immunològic.

Com a punts forts del projecte destacariem que qualsevol lloc és bo per fer exercici, si és programat, planificat i adaptat, i que les persones usuàries han après a utilitzar les noves tecnologies.

Com a punts febles, com totes les tecnologies, sovint donen problemes en quan a connexió. Generalment funciona bé, però pot haver-hi algun dia que el retard en la comunicació sigui un contratemps. A més, el problema de no estar in situ sovint impedeix poder rectificar com ens agradaria.

Com a conclusió final val a dir que no hi ha excuses que valguin a l'hora de fer activitat física, ni tan sols un confinament com el què hem viscut perquè, com tothom sap: **"Mens sana in corpore sano"**.

Llars-residència: com vam viure i com ens vam sentir durant el confinament?

Rafael Ginès i Sandra Aguilera. Viuen a la llar-residència Ramon Noguera VIII (Girona)

R.G. Quan va començar el confinament em vaig sentir molt malament, perquè no hi havia l'oportunitat de poder sortir a l'exterior com feïem abans i ho trobava a faltar. Sobretot vaig trobar a faltar la meua família i els meus amics perquè estic acostumat a sortir amb ells i veure'ls sovint.

Hi havia moments que em posava trist i em feia molta por la situació però sempre he tingut ajuda dels educadors i no me n'he adonat que ja ha passat un any i dos mesos de tot això i, com a mínim ara, a poc a poc, estem tornant a la normalitat.

S.A. Em vaig sentir malament quan em van dir que no podríem sortir de el pis. Trobava molt a faltar la meua família, però encara sort que podia fer vídeotrucades amb la meua mare. Jo tenia una parella abans de l'Covid, però no el vaig veure durant molt de temps i en ho vam deixar. Ara m'agrada un noi de el pis on visc i jo a ell també.

Meritxell Garcia. Viu a la llar-residència Ramon Noguera VI (Llagostera)

Doncs jo he passat una bona temporada, molt tranquil·la i relaxada, i he fet un canvi a la meua vida durant aquest temps. També he ajudat molt als monitors i hem fet coses i activitats diferents: vídeos, jocs, fitxes...

Els primers mesos van ser els pitjors, no podríem fer res, ni sortir al carrer, però després va ser molt millor, tot i que encara trobo a faltar els tocs i fer totes les coses d'abans: trobades amb el meu xicot i amb amics d'altres pisos. A veure si ja passa tot això d'una vegada!

Isa Morales. Viu a llar-residència Ramon Noguera VII (Cassà de la Selva)

Quan va venir el virus, ho vaig passar molt malament. Jo estava acostumada a sortir sola, anava a casa de la meua germana, a la biblioteca, a comprar al supermercat, però tot va canviar de la nit al dia.

El centre ocupacional va tancar i ja no ens podríem veure amb el meu xicot Jesús, i tampoc podia anar a casa de la meua germana. Ens vam quedar tancats al pis sense poder sortir. Estava trista i sentia que estava més nerviosa. Semblava que no s'hagués d'acabar mai, els carrers estaven buits, el virus ens havia canviat la vida.

Per sort, amb els monitors i companys de pis, Gumer, Josep, Jose, Sergi, Jose Manuel i Isabel, ho passava millor; junts feïem activitats que ens distreïen i això va fer passar el confinament més entretingut en companyia de tots.

Nany Amaya. Viu a la llar-residència Ramon Noguera II (Girona)

Al principi del coronavirus no entenia què estava passant al món. De sobte ho estaven tancant tot: comerços, escoles... En veure això, em vaig espantar una mica, però després em va anar bé fer un petit descans per desconnectar de la feina.

Ens van dir que només serien dues setmanes, però quan aquestes setmanes van passar, vaig veure que això anava per llarg i que havia de tenir molta paciència. Vaig estar molt de temps sense veure la meua família i això em provocava malestar perquè tenia por que els passés alguna cosa amb el coronavirus.

Durant les primeres setmanes m'ho passava súper bé a casa: mirava pel·lícules, feia tallers de cuina per distreure'm... Però quan van anar passant els mesos, em vaig sentir una mica atabalada per no poder sortir, o per sortir només una hora al dia i, a més, amb mascareta. Realment ho vaig viure com una lliçó de vida i vaig aprendre a tenir molta paciència. He viscut una vida molt diferent a la què estic acostumada.

Ara, per fi, a poc a poc les coses es van obrir i podem sortir a veure amics, família i companys. Ara podem fer una mica la vida que portàvem abans però hem de saber que el virus segueix aquí, per tant, hem de vigilar i comportar-nos com a persones responsables.

.....

Imma Martos. Viu a la llar-residència Ramon Noguera II (Girona)

El Covid ha fet que estiguem durant quasi un any tancats a casa. A l'inici va ser divertit, ja que vam descansar molt i semblaven unes vacances. Vam aprofitar per fer pastissos, veure pel·lícules, jugar a jocs amb la tauleta...

Però a poc a poc ens vam anar avorrint i trobàvem a faltar veure a la família, fer activitats a l'aire lliure i fer esport després de sortir del centre ocupacional.

Hem après a fer anar l'ordinador per poder parlar amb la família. I a poc a poc estem tornant a fer activitats i tinc ganes de poder anar a Banyoles per passejar els gossos de la protectora APAPE com feia abans. També tinc ganes de veure la meua germana que està embarassada de l'Artur i al juliol naixerà. Esperem que tot continuï anant bé per tornar a la normalitat.

Narcís Fernández. Viu a la llar-residència Ramon Noguera I (Girona)

Vam estar molts mesos tancats al pis. Als matins treballàvem i a les tardes miràvem pel·lícules, jugàvem al parxís, al domino, etc. i vam fer un vídeo molt divertit. Els primers dies estava molt tranquil i després vaig estar una mica més nerviós perquè tenia moltes ganes de sortir. Però amb els companys del pis ens vam ajudar molt.

“Mare de Sucre”, espectacle inclusiu al Teatre Nacional de Catalunya

Entrevistem l'Andrea Álvarez, que és usuària del servei de Teràpia Ocupacional de la fundació i viu en una de les nostres llars-residència. Recentment s'ha estrenat en una nova experiència com a actriu principal de l'obra de teatre “Mare de Sucre”.

Andrea explica'ns qui ets.

Soc l'Andrea i tinc 27 anys. Aquests dies estic vivint a Barcelona, però normalment visc en un pis de la Fundació Ramon Noguera amb 9 persones més, és un pis molt gran que està al barri de Montilivi de Girona. I allà estic amb les monitores; ara les trobo a faltar, tinc moltes ganes de veure-les.

Sóc una noia simpàtica, tinc un cor molt gran i m'agrada fer teatre. És el que m'agrada més ara mateix, i també m'agrada muntar a cavall. Quan estic en un cavall, tan amunt, m'agrada sentir els passos, com camina. M'agrada anar pel bosc.

Per què vas decidir fer teatre?

Fa anys que faig teatre, no recordo quants, i vaig apuntar-me per provar-ho. Va ser a través del servei de lleure i esport de la fundació que vaig poder començar a fer teatre amb Escenaris Especials. I em va agradar.

M'agrada estar amb els companys, i m'agrada sortir a l'escenari, que vingui el públic a veure'ns. I quan estic a l'escenari em sento molt bé. Quan entro a escenari, hi fico un peu i se'm treuen els nervis.

Quin és el teu paper a Mare de Sucre?

El meu paper és el d'una noia que es diu Cloe que vol ser mare i, en realitat, no podria perquè té discapacitat i no la deixen ser-ho.

Et sents identificada amb la protagonista?

(Riu) La Cloe és molt decidida, i jo no tant. M'agrada tot d'ella. M'agrada que sigui decidida.

Quant temps fa que prepareu mare de sucre?

Dos anys. I, és clar, ja portem molt de temps. Va coincidir amb el confinament i jo assajava online per Skype. Estava al pis i ens connectàvem amb la Clàudia, amb el Marc, la Mercè, la Berta i la Judit, que estava amb mi al pis. Les monitores també m'ajudaven i repassàvem el guió.

Com estàs vivint aquesta experiència al Teatre Nacional? Què és el que més t'agrada?

Em sento segura i viva i em sento bé. Em dona molta pau i molta tranquil·litat. Em sento molt feliç. M'agrada tot: fer l'obra, sortir a l'escenari amb el públic, estar amb els companys, amb els professionals, i no vull que s'acabi mai.

I què és el més difícil?

Per a mi no és gens complicat. Jo llegeixo i tot el que dic ho tinc aquí al cap i ho recordo tot. Em surt sol. Ho llegeixo unes quantes vegades, vaig repassant cada dia i després ja ho tinc.

Saps quanta gent t'haurà vist actuar en acabar les funcions al TNC?

Mooooooooolta gent (riu). I ens aplaudeixen molt i tothom s'aixeca. Això no ho fan normalment a les altres funcions però en aquesta tothom es posa de peu, les entrades estan exhaurides. I clar, molta gent s'ha quedat sense entrades. Quan m'en vaig assabentar vaig dir “ostreeees! no hi ha cap entrada!” i em vaig sorprendre. Tots vam quedar bocabadats.

Digues una frase de la Cloe que t'agradi.

És que el meu monòleg del principi és molt llarg, i hauria de ser alguna frase més curta (s'ho pensa una estona). “Vull ser mare i punt”.

Tot l'equip d'actors i actrius de l'espectacle "Mare de Sucre", en una foto oficial de l'obra al TNC

La Clàudia Cedó és l'autora de "Mare de Sucre". Fa teatre des dels 10 anys, ha estudiat psicologia i es dedica a la dramàtúrgia i a la docència de teatre, especialment amb el projecte Escenaris Especials

Sobre Escenaris Especials

És un projecte nascut el 2006 amb l'objectiu de fer teatre amb persones amb risc exclusió social. Va començar amb dos grups a Banyoles, sempre amb el suport de l'Ajuntament del municipi i la confiança de les diferents fundacions. Després vam anar creixent amb grups, també de Girona i, cap al 2010 va arribar la Fundació Ramon Noguera. Actualment hi ha un centenar d'alumnes de diferents entitats.

Escenaris Especials fa teatre d'octubre a juny, mes en què presentem espectacles que busquen sensibilitzar l'espectador, crear referent i fer que persones amb diversitat funcional siguin als escenaris protagonitzant ficcions, cosa que avui dia costa de veure. Normalment s'agafa un actor que fa veure que té discapacitat, però nosaltres pensem que la millor manera de normalitzar la diferència, de donar valor a la diversitat i d'enriquir la cultura i el teatre és fer que a l'escenari hi hagi persones de tot tipus, com en trobem a la vida, amb totes les veus i tots els cossos representats.

Teatre amb els nois i noies de la Fundació Ramon Noguera

De seguida ens vam entendre. La Marta Feixas (coordinadora d'activitats de la Fundació) ha estat el pont amb Escenaris Especials. La Fundació Ramon Noguera sempre ha cregut que el teatre era una eina per treballar certs aspectes pedagògics i psicològics com ara l'autoestima, l'escolta i tota una sèrie d'aspectes que, en realitat, es volen treballar des de la psicologia però des del teatre s'hi arriba des d'una vessant més de joc que fa que la gent gaudeixi i, a més a més, exerciti habilitats que ens són útils a tots. A banda d'això, hem descobert que hi havia actorassos i actorasses a la FRN i a tot arreu i, de manera natural va passar el què ara hem creat.

Sobre Mare de sucre

Parlant amb les alumnes de teatre sortia sovint el tema de la maternitat. A les improvisacions representaven un part

o feien veure que eren mares i em va sorprendre perquè era un tema tabú per a elles, no en parlaven i donaven per fet que no serien mares. Jo penso que la capacitat de ser bona mare no ha d'anar vinculada a un diagnòstic.

A partir d'aquesta inquietud i d'una proposta del Teatre Nacional de Catalunya, vaig presentar el projecte "Mare de Sucre" i els va semblar meravellós. I des del principi vaig tenir clar de fer-ho amb actrius d'Escenaris Especials. L'Andrea em va venir al cap de seguida; sempre he trobat que té sensibilitat, delicadesa i força alhora, és fràgil i forta a la vegada, i em desperta totes les emocions del món. M'encanta veure-la actuar a l'escenari des que la vaig conèixer fins ara. Amb l'Andrea ens coneixem des de "Revolució" (sobre el 2015). Ella sempre m'ha seduït, a l'escenari té molta veritat i està en el present. Tenia clar que la història havia de passar en un pis tutelat, i que hi havia d'haver companys, que serien la Judit i la Mercè, a qui tinc una especial estima. Tots els actors són molt bons però vam haver de triar.

El més important és el procés, ha sigut molt bonic i feliç, han estat dos anys de feina i cada setmana assajàvem. Sort dels educadors de la fundació, que ens ajudaven a que s'aprenessin el text, i de la Berta Camps. I entre tots hem aconseguit que, de sobte, l'Andrea protagonitzi un espectacle amb un munt de text i a l'escenari del TNC.

Afegir que, per a mi, és un plaer i un honor treballar amb els actors d'Escenaris Especials i, especialment, amb els de "Mare de Sucre" perquè sempre aprenc; cada any em desmunten i em tornen a muntar i això és el què hauria de passar amb tots els espectadors. És meravellós apropar-se a les coses que desconeixem: quan t'hi apropes te n'adones de la diversitat i riquesa que hi ha, i amb aquesta obra intentem que aquestes coses no siguin homogènies sinó que es respecti la diversitat.

Emprenedoria per a l'Ocupació

La feina és un aspecte clau per a la plena inclusió de les persones. A la Fundació Ramon Noguera facilitem de manera personalitzada un procés que encamini la persona a tenir oportunitats en el món laboral mitjançant el treball protegit al Centre Especial de Treball en serveis i establiments gestionats per l'entitat.

Des del servei d'Orientació i Ocupació, orientem i oferim suport a les persones en la recerca d'oportunitats professionals i en fomentem la inserció a l'empresa ordinària.

També desenvolupem programes de Formació per a l'Ocupació amb l'objectiu de preparar les persones per al món laboral.

El treballadors del CET en primera persona

Silvia Rodríguez, treballadora de l'obrador d'Aliments Onyar

Sóc la Silvia, tinc 42 anys i visc a Caldes de Malavella. Vaig començar a treballar a la Fundació el 2004. Tenia un familiar que hi treballava que em va dir que necessitaven una persona, vaig portar el currículum i em van agafar.

La primera feina va ser de muntatge de rodes al taller de Quart. També vaig fer muntages elèctrics i, algun cop, tasques relacionades amb la jardineria. Un dia em van proposar per provar a l'obrador i vaig dir que sí, i d'això ja fa més de 10 anys. Crec que m'ho van proposar perquè sóc ràpida treballant.

Actualment segueixo a l'obrador d'Aliments Onyar fent bases de pizzes, posant toppings perquè quedin ben bones i així els clients les comprin.

El que més m'agrada es l'horari que faig, que és de matins, perquè puc tenir les tardes lliures per descansar, fer coses per casa, sortir una mica, anar de botigues... i gaudir de la vida!

La meva experiència és bona i la relació amb els companys és cordial. Hi ha companyerisme i ens ajudem entre tots. Hi estic a gust i no m'agradaria canviar de feina de moment.

Treballar a la Fundació m'aporta tenir feina segura, ja que amb l'edat que tinc, en algun altre lloc no m'agafarien. Em dona estabilitat laboral, i independència econòmica per poder fer activitats que m'agraden.

Mariana Estropa, treballadora de la secció de serveis d'hostaleria i restauració

Sóc la Mariana, tinc 24 anys i m'agraden molts els animals, la fotografia, sóc molt de la broma, i sóc treballadora i divertida. Vaig estudiar grau mig de sala a l'Escola d'Hostaleria.

Fa dos anys que treballo a la fundació, vaig començar el juny del 2019 de cambrera al restaurant La Rosaleda. Al principi em costava una mica agafar el ritme, però poc a poc vaig anar adaptant-me gràcies a l'equip, companys i companyes que m'ajudaven. La feina m'ha agradat des del principi, la relació que tinc amb els companys, els càterings també m'agraden perquè sortim de la rutina i anem a altres llocs.

Actualment estic al Taller Degustació (la cafeteria del costat del rentat de cotxes). Aquí els clients són habituals i això m'agrada perquè els acabes coneixent i ja saps el que volen, són més propers i tenim més confiança.

Estic a una fundació que ajuda a persones a qui els costa més adaptar-se, i t'ajuden a fer aquest pas, et donen temps. He après que, si m'equivoco, ho puc tornar a intentar. També és veritat que els clients tenen més paciència amb nosaltres. I jo també he après a tenir paciència.

De la feina m'agrada molt fer el cafè i que em surti un dibuix amb la crema de la llet; això abans no ho sabia fer. També m'agrada perquè tinc un treball fixe que em dona estabilitat i tranquil·litat. No a qualsevol lloc tens aquest suport i que et cuidin com aquí. Jo he treballat a varis llocs, i treballava bé i hi posava ganes, però sempre em faltava alguna cosa, no arribava a les expectatives de les empreses. I aquí he trobat un lloc on puc aprendre.

Amb les meves companyes i companys em porto molt bé, hi ha companyerisme, ens ajudem entre tots, preguntem què falta, què es necessita i en què es pot ajudar.

Tot i això, de cares a un futur, m'agradaria poder fer el salt a l'empresa ordinària, trobar els suports per buscar una feina fora d'aquest entorn protegit.

Lluís Borja, treballadora de la secció de serveis de Neteges Industrials

Al juny farà dos anys que estic treballant a la fundació. Els meus inicis van ser bons. Vaig entrar amb un contracte d'un mes per una suplència de vacances d'un company. Després em van oferir quedar-me i així va ser.

He estat treballant en diferents tasques: neteges de vidres, manteniment, neteja de moquetes, treball en alçada, en fàbriques... una mica de tot, però relacionat amb la neteja general.

La meva feina actualment és a la secció de neteges, i la neteja de vidres, és la meva especialitat, excepte en els mesos de vacances del personal de fàbriques, que llavors faig neteja general. Quan m'envien a un lloc de treball, la meva feina consisteix a deixar-ho tot perfectament net.

El que més m'agrada de treballar a la fundació és la bona organització i la bona relació amb els treballadors, la seguretat a les feines i la bona comunicació de part de la fundació cap a nosaltres, els treballadors. També m'agrada

molt la bona relació que tenim el meu company de brigada i jo, ja que ens entenem perfectament per fer les tasques, i penso que treballem molt bé en equip.

La meva experiència a la fundació és molt bona, és una empresa on hi estic molt a gust. La meva experiència amb els companys ha estat molt bona. Amb els companys habituals ha sigut excel·lent, fins i tot amb aquells que treballen en seccions diferents que jo.

Els treballadors del CET en primera persona

Isidre Juncà, treballador de la secció de Jardineria i Serveis Forestals

Aviat farà uns 23 anys que treballa a la Fundació. Des dels inicis, he passat per diferents seccions: a la secció de neteges industrials, al rentat de cotxes... he fet una mica de tot, i ara estic a la secció de Jardineria i Serveis Forestals.

De fet, el primer que vaig fer quan vaig entrar va ser de jardiner. Després es va anar ampliant la fundació i van anar apareixent les altres seccions. Però passat el temps, he tornat a la jardineria i aquí estic.

La meva feina actual consisteix, sobretot, a desbrossar boscos, lleres del riu i rieres. Però també faig una mica de tot d'altres feines de jardineria.

Mentre es pugui fer feina jo estic content. Realment

m'agrada la jardineria i gaudeixo fent la meva feina. Em sento bé anant a treballar, em distrec i, evidentment, també és important per poder mantenir les meves despeses, la llar, el cotxe. Si no guanyo diners, no em puc permetre certs capricis com viatjar, anar a fer el toc o anar a menjar fora de casa.

També puc dir que treballar a la Fundació em dona tranquil·litat: ja sé com van les coses, cobro la meva mensualitat puntualment, em va bé perquè visc molt a prop. I hi ha gent molt maca que hi treballa.

Cristian González, treballador del Rentat de Cotxes a la fundació

Sóc Cristian González i porto treballant a la fundació des del 2 d'abril del 2008. Vaig començar rentant els interiors de dos cotxes i encara recordo com la Teresa López m'ensenyava a fer els vidres.

El dia següent era 3 d'abril, i aquest dia ja vaig estar amb els companys. En el meu primer dia oficial vaig estar a la línia 4 fent els marcs de 16 cotxes.

Sempre he estat en aquesta secció. Porto 13 anys al rentat de cotxes. La meva feina consisteix en deixar els cotxes ben nets. M'agrada estar amb els meus companys dia rere dia, la relació és bona, i la meva experiència a la fundació és bona, perquè cada dia aprens alguna cosa nova.

Aquesta feina m'aporta un treball per seguir endavant i poder continuar amb els meus projectes de futur. Per exemple, pels matins estic treballant al Rentat de Cotxes i a les tardes faig vídeos per al Youtube, un projecte que vaig començar el 2 d'agost de 2015. I els dimarts entreno a bàsquet i estic molt content amb el què faig en el meu dia a dia.

Daniel Toral, treballador de la secció de Muntatge Industrial

Sóc en Daniel Toral Hernández, tinc 34 anys i sóc de Vidreres. Fa 17 anys que treballo a la fundació amb les mateixes ganes i il·lusió que el primer dia que vaig començar, i fins ara.

Doncs bé, els meus inicis varen ser el mes d'octubre de l'any 2004, quan vaig començar a la fundació RAFT3 de Riudellots de la Selva. Allà ja muntaven els famosos mecanismes de l'empresa Simon. Encara treballo al mateix lloc i n'estic molt content i satisfet.

La meua feina del dia a dia és fer el muntatge de mecanismes de la Simon. El dia a dia al taller aquí al centre de Quart pot ser, a vegades, molt variat: des de muntar "tecla partida blanca", polsadors, caixes de superfícies i, fins i tot, acabar el dia fent feines variades com recollir el cartró o escombrar per treure alguna cosa que s'ha quedat per aquí amagada en algun raconet del taller.

El que més m'agrada és el bon rotllo que hi ha entre companys. No hi ha cap dia que algú no et gastí una broma; jo també en faig de tant en tant, simplement per riure entre nosaltres mateixos.

La meua experiència a la Fundació Ramon Noguera ha sigut molt bona. Personalment, però, m'atreuria a dir que ha sigut molt més gratificant ja que sóc un noi molt tímid des de ben jove i això em permet relacionar-me més amb els companys que he tingut a la feina i també a fora com és l'àmbit esportiu. La relació amb els companys és molt bona i molt satisfactòria. Són bona gent.

Aquesta feina per a mi suposa moltes coses com, per exemple, ser un noi responsable amb la feina que faig cada dia al meu lloc de treball.

Per últim, voldria acabar donant les gràcies a tots aquells que han fet possible aquesta entrevista, que són els de la Fundació Ramon Noguera, gent molt trempada i treballadora. Fins una altra!

Formem i orientem les persones per a la recerca d'oportunitats laborals

Yougujasse Dambelly, alumne de formació de Jardineria del projecte EqualVet

L'octubre del 2019, vam venir a fer una visita al Centre Especial de treball de la Fundació Ramon Noguera amb l'Escola Font de l'Abella.

Allà ens van explicar els tipus de serveis que es fan i també els programes d'orientació i formació. Més tard, el desembre del 2019, des de l'Escola Font de l'Abella, les meves professores em van proposar fer un certificat de professionalitat d'Auxiliar de comerç a la Fundació Ramon Noguera.

Va ser una molt bona experiència. Als matins venia a la Fundació i a les tardes anava a l'escola. Ho vaig fer amb dos companys de classe més, m'agradava molt, va ser una oportunitat per tenir una formació i per sortir de l'escola i vam fer molts amics.

La formació va estar molt bé, amb els companys vaig estar molt a gust i els profes molt guais! Amb aquest curs vaig tenir l'oportunitat de fer pràctiques al Caprabo fent de reponedor i atenció al client; va ser el meu primer contacte amb el món laboral.

Quan vaig acabar aquesta formació, la Maria em va proposar participar en un programa europeu, l'EqualVet,

on he fet una formació específica de jardineria. Em va encantar, vaig descobrir que és una de les coses que m'agradaria dedicar-me en un futur.

A la formació vam fer part teòrica i llavors fèiem pràctiques a la secció de Jardineria de la Fundació, que

Un cas d'èxit d'inserció a l'empresa ordinària

Jaume Pons, usuari del servei d'Orientació i Ocupació inserit a Cuinats Jotri

La meva relació amb la Fundació Ramon Noguera és de fa uns anys, quan la meva germana, l'Estel, va fer pràctiques a la Fundació. A través d'ella, vaig saber què feien a la Fundació i més tard, em vaig apuntar a l'equip de bàsquet ja que m'agrada aquest esport.

Recordo que vàrem perdre molts partits, jugàvem a la primera categoria de bàsquet i disputàvem partits per tot Catalunya. Ens ho vàrem passar molt bé ja que hi havia bon ambient amb els companys d'equip i els entrenadors, sobretot en els viatges amb autocar.

Llavors em vaig informar més i vaig saber que a la Fundació Ramon Noguera feien diferents cursos per a la gent que està aturada i així millorar el nostre aprenentatge. El 2018 em vaig apuntar a un curs de recerca de feina. I més endavant em vaig apuntar a un curs de cafès. Allà vaig aprendre a fer un bon cafè amb una cafetera industrial, d'aquelles que tenen els bars i restaurants.

Acte d'entrega de diplomes de la promoció d'Itineraris Formatius 2019-2020

En Yougujasse recollint el seu diploma

em van agradar molt: les vaig fer a Cassà de la Selva, on desbrossàvem, passàvem la bufadora, recollíem papers, agafàvem troncs...

També estic al servei d'Orientació i Ocupació de la Fundació, on em donen suport amb el què necessito per

trobar una feina. Estic molt content d'estar a la Fundació i de poder continuar venint, també he conegut a molta gent i he tingut oportunitats per formar-me i fer pràctiques.

Malauradament abans d'acabar el curs de cafès, va venir la Covid 19 i no varem acabar el curs.

En plena pandèmia, un bon dia, em va trucar la Maria Vivo, no m'esperava la seva trucada. Em va dir que veure una oferta de feina que encaixava amb el meu perfil professional i que em podria interessar. Va ser ella qui va enviar el meu currículum a l'empresa. Cuinats Jotri es va interessar amb mi i al cap de dues setmanes vaig fer el test de personalitat a l'empresa juntament amb 2 persones candidates més. Seguidament, vaig fer l'entrevista de feina amb el gerent. Tot va anar bé perquè la setmana següent, el 9 de febrer, ja vaig començar a treballar. El meu horari és de les 7 del matí a les 4 de la tarda, amb pausa per esmorzar i dinar, que fem al menjador de l'empresa.

A l'empresa Cuinats Jotri m'hi sento a gust, hi ha un bon ambient de treball i una bona relació laboral. He aconseguit

un contracte fix i em sento ben orgullós. Des del primer dia em tracten bé. I jo dono el millor de mi mateix. Estic al departament de qualitat i ajudo a fer les gestions diàries de qualitat, com el control de clor de l'aigua, el control de temperatures de neveres i congeladors, etc. Ompló els fulls de registre de tots aquests valors.

I des d'aquí aprofito per a donar les gràcies a la Fundació Ramon Noguera, especialment a la Maria Vivo, pel seu compromís en fer d'intermediari entre candidats i ofertes de treball.

També dono les gràcies a la meua família i a l'equip de bàsquet de la Fundació els hi envio una forta abraçada a tots.

Salut i records per a tothom!!!

Empreses Socialment Responsables

La Fundació Ramon Noguera manté una línia de col·laboració amb empreses que es vinculen amb la nostra organització de múltiples maneres. Ser una empresa socialment responsable significa col·laborar en el desenvolupament de la comunitat, i la nostra entitat ofereix aquesta oportunitat mitjançant diferents alternatives: contractació dels nostres serveis, donacions, o donant l'oportunitat d'inserir persones amb discapacitat a l'empresa.

Cuinats Jotri, la visió de l'empresa insertora

Elisenda Cros, directora financera de Cuinats Jotri

Des de Cuinats Jotri, col·laborem amb la Fundació Ramon Noguera des de l'any 2018. Des d'aquell moment fins ara, hem anat col·laborant periòdicament.

Actualment, tenim en plantilla dos treballadors que hem contractat a través de la Fundació Ramon Noguera. Una persona està al departament de qualitat i l'altra està a producció. També tenim contractats els seus serveis de bugaderia, on fan la neteja de la roba del personal.

L'experiència de tenir persones amb discapacitat a la plantilla ha estat molt bona i positiva.

Teisa, empresa centenària compromesa amb el territori

Àlex Gilabert, director-gerent de TEISA

La relació entre la Fundació Ramon Noguera i la TEISA és allò que avui en dia se'n diu "win-win", o dit de forma entenedora: col·laboració i prestació de serveis mútuament. La FRN ens presta serveis de jardineria, neteja industrial, bugaderia, rentat dels vehicles, etc. mentre que la TEISA proporciona transport personalitzat al personal del centre ocupacional Montilivi, així com també els oferim, a través d'un conveni, un carnet basat en les seves necessitats per a fer ús de les línies regulars de la companyia. En definitiva, es tracta d'una relació de proximitat, qualitat i confiança, adaptant-nos l'un a les necessitats de l'altre.

De fet, aquest és l'esperit de les empreses que naixem al territori i que estimem les nostres comarques, on hi vivim. La FRN té una història de més de mig segle i, encara avui, ens sorprèn amb la innovació i varietat de serveis que ofereix; des d'un taller de joies fins a un obrador de pizzes. Excepcional!

Recentment, a la TEISA hem complert el nostre centenari, en un malaurat any de COVID que ens ha permès poca celebració i, sobretot, no poder explicar, com hauríem volgut, una història d'emprenedoria empresarial i iniciativa tecnològica. I és que al 1920 la TEISA va néixer a Banyoles amb 2 autocars elèctrics (sí, heu llegit bé!) els quals carregaven les seves bateries a partir de l'energia nocturna que no s'aprofitava a centrals hidroelèctriques del Fluvià. Tot un repte per l'època, doncs tot just avui en dia els autobusos 100% elèctrics comencen a circular per les ciutats. Un fet visionari fa 100 anys.

Tant FRN com TEISA, doncs, comparteixen l'essència de la superació i la creença en el treball per poder proporcionar el millor servei, repte gens fàcil doncs l'exigència del client del dia a dia és, i ha de ser, màxima. I és que el propi logotip de la FRN defineix aquesta voluntat d'excel·lència i contribució en la qualitat de vida de les persones, fent referència al dibuix de Leonardo Da Vinci conegut com "L'home de Vitruvi".

Estem contents de poder col·laborar en què es puguin inserir al mercat laboral. Realment, nosaltres pensem que si trobes la persona adequada per al lloc de treball adequat, tenen tan bones aptituds o millors que qualsevol altra persona.

D'en Jaume en concret, en destaquem que és una persona molt fiable, entregada i disciplinada. Un cop li ensenyas la feina, te'n pots oblidar perquè saps que la farà perfecte.

Al llarg d'aquests anys de col·laboració amb la Fundació Ramon Noguera, hem rebut suport tant a l'hora de fer la selecció, com amb la incorporació i seguiment. Sempre han mostrat la seva disponibilitat a ajudar.

Nosaltres recomanem l'experiència i animem a altres empresaris a fer el mateix, a donar oportunitats a persones amb discapacitat que estiguin qualificades per

ocupar llocs de treball vacants. Sempre poden tenir el suport en la selecció de persones que s'ajustin a les seves necessitats i tenir un suport i seguiment de la inserció.

Nosaltres, a Cuinats Jotri, sempre hem estat compromesos amb la Responsabilitat Social, en donar oportunitats a persones que ho necessiten i que, amb una bona selecció i descripció del lloc de treball, poden encaixar perfectament tant com qualsevol altra persona.

Si definim l'experiència de la relació amb la Fundació Ramon Noguera, amb una sola paraula seria: Gratificant! És un win-win.

Hipra, una col·laboració estreta i de llarga durada

Jordi Fontàs, Health Security Environment & Services Manager d'HIPRA.

La relació entre la Fundació Ramon Noguera i HIPRA va començar fa més de 15 anys

Com a empresa compromesa amb el seu entorn, no vam dubtar en cap moment d'agafar-nos de la mà de la FRN per poder donar oportunitats d'integració en el món laboral a persones que poden tenir dificultats per accedir-hi.

Durant tot aquest temps, han estat una trentena les persones de la Fundació que han col·laborat amb HIPRA mitjançant la prestació de serveis de la fundació. Dos d'ells són en Narcís i en Ramon que fa més de 10 anys que donen suport al departament de Serveis i Medi Ambient d'HIPRA portant a terme tasques diverses com la neteja de material o el condicionament d'espais i sales. De manera puntual, també donen suport a altres departaments com Administració i Màrqueting, ajudant en l'arxiu o manipulació i muntatge de materials. Altres membres de la FRN s'encarreguen del desbrossat i manteniment dels espais verds.

Els treballadors de la FRN, durant la seva jornada laboral a HIPRA, estan acompanyats en tot moment. Una de les persones que els acompanya, l'Albert, assegura que "és molt enriquidor comptar amb persones com en Narcís i

HIPRA

en Ramon, que ràpidament van integrar-se i ja són un més de l'equip. Tot i que prefereixen les rutines, també els hi agrada sentir-se participants quan cal ajudar en algun esdeveniment especial".

La relació entre la FRN i HIPRA va més enllà del que procura la llei. Com a empresa, estem convençuts que la inclusió de persones amb discapacitat no és una càrrega sinó una obligació que tenim com a societat i estem orgullosos de contribuir en què les persones amb discapacitat se sentin valorades.

Fa molt temps que treballem plegats i esperem continuar donant-nos suport mutu durant molts anys més!

Productes i serveis amb valor afegit

Aquests són tots els productes i serveis que ofereix la Fundació Ramon Noguera

ECO & SOCIAL

Productes ecològics, de qualitat, de proximitat i amb valor social, totalment naturals i sense additius. Estem especialitzats en l'elaboració de pizzes i pastes fresques, i també oferim elaborats vegetals i fruits secs.

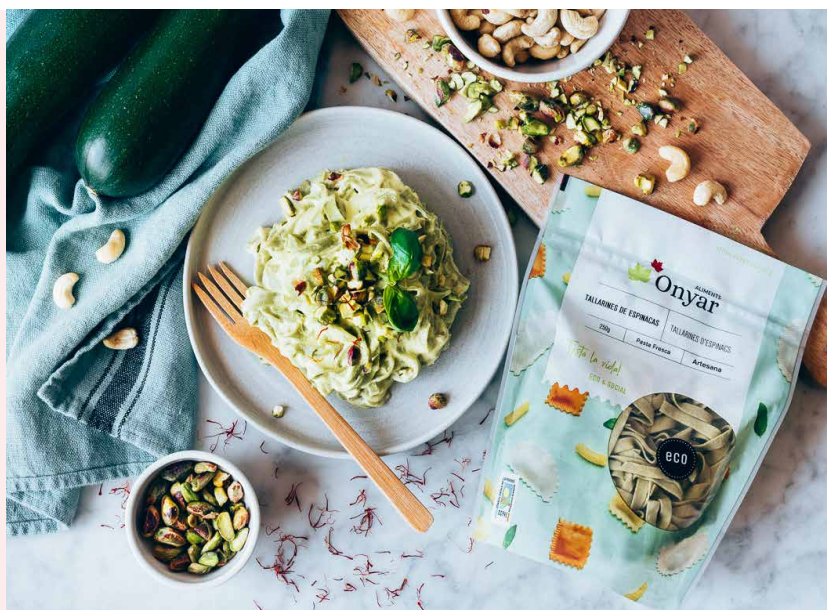
www.alimentsonyar.org

Tasta la vida!

Recepta fàcil i boníssima: tallarines d'espínacs amb salsa de carbassó

Ingredients (per a 2 persones):

- 1 paquet de tallarines d'espínacs Onyar
- 2 cullerades d'oli d'oliva verge extra
- 1 carbassó gran (450-500 g)
- Uns brins de safrà
- 90 g d'anacards Onyar
- 50 ml de beguda vegetal de civada o la que es prefereixi
- 1/4 culleradeta de sal i una mica més per sofregir
- 1 grapat de festucs Onyar per decorar
- Opcional: parmesà ratllat o en pols

Preparació:

Posar els anacards en remull, amb aigua abundant, com a mínim 4 hores.

En una paella, escalfar l'oli i incorporar el carbassó pelat i tallat a làmines juntament amb una mica de sal. Sofregir fins que estigui tendre.

Posar els anacards hidratats i ja escorreguts en una batedora, afegir el carbassó sofregit, el safrà, la beguda vegetal i la sal. Batre fins aconseguir una textura cremosa i homogènia. Rectificar de sal si cal.

Coure la pasta amb una mica de sal, segons les indicacions del paquet. Colar i barrejar-la amb la salsa cremosa.

Servir immediatament amb festucs trossets, unes fulletes d'alfàbrega fresca i formatge parmesà ratllat si es desitja.

LA ROSALEDA

← JARDÍ DEGUSTACIÓ →

Cafè-restaurant situat a l'entorn inigualable dels jardins de La Devesa. Proposta gastronòmica d'inspiració mediterrània, amb esmorzars, aperitius, tapes i dinars. Ideal per a grups.

Pg. de la Devesa, 1 Girona
Tlf. 972 177 821
info@larosaleda.cat
www.larosaleda.cat

Taller Degustació lafundació

Cafeteria amb àmplia oferta d'esmorzars i berenars, i amb opcions saludables i ràpides per dinar. Servei de terrassa i take away.

C/Indústria, 22 Girona
Tlf. 872 264 959

Càtering lafundació

Solucions gastronòmiques amb alt valor social per a esdeveniments d'empresa amb una excel·lent relació qualitat-preu i una àmplia varietat de propostes a mida.

Tlf. 972 237 611
lafundaciocatering@grupfrn.cat
www.lafundaciocatering.com

Bugaderia lafundació

Serveis de bugada integral adreçats a empreses i particulars. Rentat, assecat i planxat de roba i uniformes professionals, roba d'hostaleria i roba de la llar.

C/Indústria, 22 Girona
Tlf. 972 249 403

Joies i Artesania lafundació

Joies, bijuteria i articles artesanals dissenyats i elaborats de forma artesanal als centres ocupacionals de la fundació. Venem aquests complements al C/Indústria, 22 de Girona i a la botiga online.

Tlf. 972 249 403
lafundacio@grupfrn.cat
www.lafundacio.net

Rentat de Cotxes lafundació

Servei de rentat, neteja i desinfecció de vehicles. Túnel de rentat amb diferents graus d'acabat i neteja manual d'interiors, vidres i llandes.

C/Indústria, 22 Girona
Tlf. 972 400 244
rentatdecotxes.grupfrn.cat

Neteges Industrials

Especialistes en tot tipus de neteges industrials: posta a punt de locals comercials i naus industrials, manteniment d'instal·lacions, neteja de vidres en alçada, etc.

Tlf. 972 237 611
comunicacio@grupfrn.cat

Rentat de Camions lafundació

Servei de rentat i neteja per a tot tipus de vehicles industrials i de gran volum: camions, tràilers, autocars, caravanes. Neteja manual exterior, túnel de rentat i neteja i desinfecció de caixa.

C/Caterina Albert, 1
Pol. Ind. Montfullà, Besanó
Tlf. 972 178 885

Muntatge Industrial

Servei de manipulats i muntatges industrials.

Tlf. 972 237 611
comunicacio@grupfrn.cat

Jardineria i Serveis Forestals

Serveis de jardineria i forestals: construcció i manteniment de jardins i espais verds, conservació de parcs i vials, tractaments fitosanitaris, gestió de l'arbrat, treballs forestals, etc.

Tlf. 972 237 611
comunicacio@grupfrn.cat

Collabora amb la Fundació

Des de la Fundació Ramon Noguera, impulsem programes destinats a totes aquelles persones que vulguin vincular-se amb la nostra entitat, ja sigui donant suport en diferents activitats, mitjançant el programa

de voluntariat, com a nivell econòmic, amb el programa d'Amics de la fundació, sempre amb l'objectiu de millorar els serveis que oferim a les persones amb discapacitat intel·lectual.

Punt de vista d'una voluntària

Mariona Angelats. Ha fet de voluntària en una activitat de manera telemàtica a la Residència Fontajau.

Què t'ha portat a fer voluntariat a la nostra entitat?

Vaig decidir fer aquest voluntariat perquè necessitava fer crèdits per completar el meu grau a la Universitat de Girona. De fet, em vaig decantar cap a aquesta entitat ja que oferien el voluntariat de "contacontes", i jo estic estudiant per ser mestra d'Educació Infantil i creia que era una bona manera de practicar com explicar contes i fer materials per completar-los.

En què ha consistit l'experiència i com l'has viscuda?

El què havia de fer prèviament era preparar-me uns quants contes o llegendes de la ciutat de Girona i crear uns materials per tal que l'activitat fos molt visual per als receptors. Vam decidir marcar una sèrie de dies en els què jo explicaria durant una hora diversos contes i interactuava amb els oients.

M'ha agradat molt viure aquesta experiència però n'estic segura que hagués estat molt millor haver-ho pogut fer en persona, ja que ho hem fet on-line degut a la pandèmia.

Què creus que has aportat i què t'ha aportat a tu?

Crec que els hi he aportat una mica d'alegria i diversió als receptors i a mi m'ha aportat coneixement de nous contes i llegendes que no coneixia.

Com valores l'experiència?

Valoro l'experiència amb un 10, ja que ha estat molt divertida de fer i m'ha agradat poder conèixer als nois i noies del centre.

Vols ser amic de la Fundació?

A la Fundació Ramon Noguera volem que et sentis part del nostre projecte, i per això ara et pots convertir en **Amics de la Fundació**.

Què implica fer-te amic?

Aquest programa implica, de la teva part, una aportació econòmica anual que sumarà perquè poguem continuar treballant cada dia en projectes entorn del col·lectiu de persones amb discapacitat intel·lectual. Et pots fer Amic a partir d'una aportació econòmica fixa, de la quantitat i periodicitat que tu triïs.

Amics de la fundació és el vincle que ens unirà en l'esforç i el compromís per construir una societat més justa i solidària. Els petits passos que farem junts seran amb la missió de millorar la qualitat de vida d'aquestes persones.

Què rebràs a canvi?

A més de la satisfacció de col·laborar amb un projecte emocionant, t'oferim avantatges al llarg de l'any:

- Obtindràs beneficis fiscals en la declaració de la renda (cal sol·licitar el certificat de donació en el formulari d'alta).
- Al llarg de l'any t'oferim descomptes i promocions en els nostres serveis.
- Rebràs les publicacions de la Fundació (memòria, revista, etc.) i seràs el primer en estar informat de les novetats de l'entitat.
- Estàs convidat a la trobada anual d'Amics de la Fundació, on podràs conèixer de primera mà la tasca que desenvolupem gràcies al teu suport. Anualment, celebrem aquesta trobada dedicada a tots aquells que ens doneu suport; una diada emotiva per consolidar un projecte comú!

Fes-te amic aquí!

Imatges de l'última trobada d'amics de la Fundació, el juliol de 2019

Connecta amb nosaltres a
través de les xarxes socials!

[clicant aquí](#)

